

DOBRODRUŽNÝ PRÍBEH ZO SVETA
PERCYHO JACKSONA

SLNKO A HVIEZDA

RICK MARK
RIORDAN OSHIRO

FRAGMENT

Slnko a hviezda

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan, Mark Oshiro

Slnko a hviezda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

SLNKO A HVIEZDA

RICK
RIORDAN

MARK
OSHIRO

FRAGMENT

THE SUN AND THE STAR, A NICO DI ANGELO ADVENTURE

by Rick Riordan and Mark Oshiro

Copyright © 2023 Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.

All rights reserved.

Translation © Katarína Lalíková, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5441-5

ISBN e-knihy 978-80-566-5446-0 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-5447-7 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5448-4 (mobi)

*Všetkým Nicom, Willom, Piper a ďalším:
Táto kniha je venovaná vám.
Nech žiarite rovnako jasne ako slnko a hviezdy.*

„Nico di Angelo, čo keby si mi porozprával príbeh?“

Nico sa naježil. Príbeh? Nejaký starý príbeh? Po tom všetkom, čím si prešli, mu to pripadalo až príliš ľahké.

Po všetkom tom utrpení.

Očami zaletel k Willovi a jeho priateľ rozhodil ruky. Vyzeral unavené. *Príšerne* unavené. A tie jeho obvazy...

Nicovi zovrelo žalúdok. Pásy gázy boli znova presiaknuté krvou.

Obrátil sa naspäť ku Gorgyre. „Príbeh *o čom?*“

Nymfa pátrala pohľadom najprv v jeho, potom vo Willovej tvári. Vari sa z nich zase chystá vytiahnuť vlákna duše?

Nico ucítil, ako sa mu niečo obtrelo o hánky. Otočil hlavu a uvidel, že sa ho Will pokúša chytiť za ruku. Uvoľnil prsty a nechal si jeho ruku vklznúť do dlane.

Bodlo ho pri srdci. Willovo zovretie bolo veľmi slabé.

Nicovi neostávalo nič iné, len to urobiť. *Must* dokončiť, čo začali.

Opäť k nemu dolahol ten šepot.

A potom hlas Gorgyry.

„Rozprávaj mi *o vás dvoch*,“ navrhla mu.

KAPITOLA

Nico sa ocitol pred najťažším rozhodnutím svojho života a bol presvedčený, že to pokašle.

„Ja neviem,“ prehodil k Willovi Solaceovi, neskutočne krásnemu synovi Apolóna, ktorý stál oproti nemu. Pritom sa však pozeral na Austina Lakea, jedného z Willových nevlastných súrodencov. Ten sa za Willom prechádzal sem a tam a ešte viac tým Nica znervózňoval.

„Prestaň už, Austin,“ požiadal ho. „Vôbec sa nedokážem sústrediť.“

„Prepáč, kamoš,“ ospravedlnil sa Austin, „ale je to fakt hrozne napínavé.“

„Musíš si vybrať,“ dohovárať Will Nicovi. „Tak znejú pravidlá.“

Nico sa zamračil. „Som Hádés syn. Kašlem na pravidlá.“

„No šiel si do toho dobrovoľne,“ ozvala sa Kayla Knowlesová, ďalšia z Apolónových potomkov. Zatočila si čerešňovou lízankou v ústach. „To v sebe nemáš žiadnu polobožskú česť, Nico di Angelo?“

Austin ďalej rozčúlene pochodoval. „Medzi nami, na toto nie je potrebná žiadna česť.“

„Buď ticho!“ okríkol ho Nico a prehrabol si vlasy. Čo ak si zle vyberie? Sklame tým Willa?

Lenže keď sa naňho pozrel, videl mu na tvári iba očakávanie. Zmierlivé očakávanie. Will bol pripravený na čokoľvek, čo Nico povie, a nech to dopadne, ako chce, stále si ho bude rovnako vážiť.

Čím som si tohto chlapca vlastne zaslúžil? napadlo Nicovi. Dost často sa na to pýtal sám seba.

„Tak dobre, už som sa rozhodol,“ oznámil.

„Asi puknem od zvedavosti,“ uškrnul sa Austin.

„Možno nastane koniec sveta,“ poznamenala Kayla. Teraz držala lízanku v ruke a oči jej dychtivo žiarili. „Akože tentoraz *fakt* naozaj.“

„Takže,“ začal Nico, „keby som si musel vybrať...“

„No?“ popchol ho Will. „Tak by si si vybral...?“

Nico sa poriadne nadýchol.

„Darth Vader.“

Will s Kaylou zastonali, ale Austin sa tváril, akoby mu Nico práve daroval na narodeniny ferrari.

„Teda, kamoš!“ vykrikol. „To je úplne najlepšia voľba!“

„Je to *najhoršia* voľba!“ namietla Kayla. „Prečo by si si vyberal Vadera, keď je tu Kylo Ren?“

„Myslel som si, že pôjdeš po niekom fajnovejšom,“ povzdychol si Will. „Napríklad po niekom, kto je ako generál Grievous alebo Dryden Vos.“

„Brzdi,“ bránil sa Nico. „Iba včera som dopozeral všetky tie filmy. Teraz si už ani nepamätám, čo sa dialo v prvých častiach.“ Odmlčal sa. „To sú vážne všetko postavy zo *Star Wars* alebo si robíte srandu?“

„Nezahováraj,“ obula sa doňho Kayla. „Darth Vader? Ty by si si šiel na rande s *Darthom Vaderom*?“ Zahryzla do lízanky, až to chruplo. „Prišla som o všetku radosť, Nico. O všetku.“

„Vitaj v mojom svete,“ zavtipkoval Nico. Zbadal, ako sa Will uškrnul – bol to len okamih, ale neušiel mu.

„U nás je to v pohode,“ upokojil ho Austin. „Nikto ťa za tvoje odpovede nesmie odsudzovať, pamätáš?“

„Beriem to späť,“ poznamenala Kayla. „Smie sa odsudzovať.“

„Si nejaký zakríknutý, Will,“ všimol si Nico. „Na to, že si fanúšik *Star Wars* číslo jeden.“

„Uvažujem, prečo si si vybral práve jeho,“ odpovedal. „Čo tým sleduješ?“

„Je mocný,“ pokrčil plecami Nico.

„A rozhodný,“ dodal Will. „Vždy by presne vedel, kam ťa pozvať na rande. O tom niet pochyb.“

„A dáva si pri jedení dole helmu?“ zaujímalo Kaylu.

Nico si položil ruku na srdce. „Predstavte si Dartha Vadera, ako si pri stole stiahne helmu a túžobne sa vám zahľadí do očí. *Tomu* ja horším romantika.“

Will sa zachechtal a predviedol svoj žiarivý úsmev.

Prečo, dopekla, prečo pripadalo Nicovi ako víťazstvo, keď sa mu podarilo Willa rozosmiať? Dlhو si o sebe myslel, že mu chýba srdce. Koniec koncov je Hádésov syn. Ľudia ako on nestretávajú lásku. Ale potom prišiel...

Will.

Will, ktorý svojím úsmevom dokázal rozpustiť Nicov ľad. Každému bolo hneď jasné, ktorý boh je Willov otec – taká energia a svetlo z neho sálali. Niekedy aj doslova, ako tento rok zistili v jaskyniach troglodytov. Will bol skrz-naskrz Apolónov syn.

Príslovie o tom, že protiklady sa priťahujú, asi vážne platí, pretože Nico nepoznal nikoho, kto by sa od neho viac líšil. A napriek tomu spolu chodili už rok. Nico mal skutočného priateľa.

Stále si nebol istý, či tomu sám verí.

Štvorica polobohov ďalej prechádzala Táborom polokrvných. V amfiteátri nehoľ oheň. Dnes večer si ho Nico s Willom možno zapália, na Long Islande sa začínalo ochladzovať. Žiadni táborníci sa neponáhľali do zbrojnice ani do kovárskej vyhne, nikto nemieril do jaskyne orákula. Zruby (až na Hádesov a Apolónov) zívali prázdnotou, čo jasne naznačovalo, že sa blíži koniec leta.

Nico si to nechcel nahlas priznať, ale bude sa mu cnieť... no, skoro za všetkými táborníkmi, i keď ho občas poriadne štválo robiť im inštruktora.

Zvlášť nerád sa bude lúčiť s Kaylou a Austinom.

Prechádzali cez jahodové plantáže a Nico vycítil, že Kayla a Austin sú čím ďalej tým napätejší. V ten deň dospeli k ťaživému rozhodnutiu o tom, akým spôsobom budú cestovať, a zatiaľ čo všetci štyria stúpali na Vrch polokrvných, Kayla s Austinom spomaľovali.

„Rozmýšľam, či sme sa nemali rozhodnúť inak,“ nadhodila Kayla.

„Určite to zvládneme, Nico?“ spýtal sa Austin.

„Jasné,“ ubezpečil ho. „Teda... ešte nikto pritom *neumrel* alebo niečo také.“

„Tým si ma príliš neupokojil!“ postťažovala sa Kayla.

„Vy to zvládnete.“ Will položil ruku na Austinovo plece. „Počul som, že je to divočina, možno sa vám otvorí kufor, ale bezpečne sa dostanete domov.“

Dorazili na vrcholok, kde sa na najnižšej vetve borovice trblietalo zlaté rúno. Dole pod kopcom sa vinula vidiecka cesta číslo 3141 a tvorila vonkajšiu hranicu tábora. Na štrkovej krajnici pri hromade škatúl a vakov stál Cheirón, riaditeľ aktivít Tábora polokrvných, a spodná konská časť tela sa mu v popoludňajšom svetle bielo leskla.

„Tu ste!“ zvolal kentaur. „No tak podte.“

Nikto z nich sa k nemu obzvlášť nehrnul. Nicovi bolo jasné, že Kayla a Austin sa neponáhľajú z tábora. Skoro všetci ostatní sa už vrátili k svojim „normálnym“ životom, lenže... no, čo je normálne pre niekoho ako Nico?

Veľkolepé bitky.

Neustála hrozba porážky a smrti.

Mŕtvi, ktorí sa mu prihovárajú.

Proroctvá.

Teraz v ňom znovu prebublal ten hlas zo sna, ozvalo sa jeho volanie o pomoc.

Strašili ho aj slová Rachel Dareovej. Len on a Will počuli, čo pred niekoľkými týždňami orákulum vyveštilo, a Nico sa s tým ešte nikomu nezveril, dokonca ani ostatným inštruktorom. Prečo by to aj robil? Neznamenalo to žiadnu hrozbu skazy pre Tábor polokrvných. Svet bol – pokiaľ to vedel – zatiaľ v bezpečí pred rozhnevanými bohmi i vzbúrenými Titanmi. Ani šialených oživených rímskych imperátorov sa už nebolo treba obávať.

To proroctvo sa týkalo len osamelého hlasu z jeho snov, ktorý prosíkal o pomoc.

Konkrétne o Nicovu pomoc.

„Pár satyrov vám pozbieralo veci,“ oznámil Cheirón, keď štvorica polobohov došla k nemu. „Prajem vám šťastnú cestu.“

„To budeme potrebovať,“ zahundrala Kayla. „Cheirón, skutočne – tie sivé sestry nás nezabijú, však nie?“

„Čože? Kdeže!“ Zatváril sa užasnuto. „Aspoň doposiaľ ešte nikoho nezabili.“

„Ste ako Nico!“ vykrikol Austin a rozhodil rukami. „Toto nám má pomôcť?“

Cheirón sa usmial a okolo očí sa mu objavili vrásky. „Ale, ale, ste predsa polobohovia. Zvládnete to. Skúste ich hneď na začiatku podplatiť pár drachmami navyše. Počul som, že potom býva cesta menej... intenzívna.“

Zalovil vo vrecku svojej lukostreleckej vesty, vytiahol zlatú mincu a hodil ju na cestu. „*Stoj, ó, prekliaty voz!*“

Ešte to ani nedopovedal, taxík už dorazil. Niežeby k nim prišiel alebo doplachtil. Jednoducho sa *zjavil*. Minca vsiakla do dlažby, vzniesli sa prúžky tmavého dymu, asfalt sa skrútil a taxík sivých sestier bol tam.

Áno, vyzeral ako taxík, ale jeho okraje sa vírili a vlnili, keď sa na ne človek dlhšie pozeral. Nico počul Percyho, Megino a Apolónovo rozprávanie o zážitku s týmto spôsobom dopravy. Všetci tvrdili, že by dali dokonca prednosť jeho metóde cestovania tieňmi pred touto hrboľatou nočnou morou, pri ktorej sa dvíhal žalúdok.

O sivých sestrách sa veľmi dobre vedelo, že nenávidia polobohov, a v poslednom čase *všetkých* obyvateľov Tábora polokrvných považovali za potenciálnych hrdinov, ktorých treba neznášať.

Nico to pred ostatnými nechcel priznať, ale sám sa so sivými sestrami už niekoľkokrát stretol a svojím spôsobom si ich oblúbil. Boli spurné. Neústupčivé. Nezvládnuteľné. Chaotické, a predsa podivným spôsobom spoľahlivé. Vôbec sa netajili svojou temnotou. Pri vodách Styxu, veď sa delili o jediné *oko*. Ako by si ich Nico mohol nevážiť?

Zadné dvere auta sa otvorili a bolo počuť, že sestry sa hádajú.

„Ja presne viem, čo robím, Uštipačnica!“ zavrčala stará dáma na mieste spolujazdca, ktorej strapaté vlasy padali do tváre. „Azda niekedy neviem, čo robím?“

„Nono!“ zvríeskla Uštipačnica sediaci vpredu uprostred. „To je extravagantné. To je fakt extravagantné tvrdenie, Víchrice!“

„Vieš ty vôbec, čo znamená slovo *extravagantné*?“ odsekla Víchrice.

Šoferka dramaticky zakvílila. „Ste ako *decká*! Zavriete už konečne ústa?“

Víchrice rozhodila rukami a vydarene ju napodobnila (čo Nica zmiatlo, pretože všetky hovorili rovnako). „Ajaj, ja som Zlostnica a som *ta-kááá* dospelá.“

„Stav sa, že prehltneš to oko,“ pohrozila Zlostnica. „Spravím to!“

„To *neurobiš*!“ mračila sa Uštipačnica.

„So soľou, s korením a so štipkou papriky!“ vyhrážala sa Zlostnica. „Urobím to!“

„Zdravím, milé dámy,“ vmiešal sa do toho Austin a chopil sa svojho puzdra so saxofónom. „Mohli by ste, prosím, otvoriť kufor? Máme batožinu.“

Všetky tri sestry sa obrátili k nemu a ako jedna vyhrkli: „NIE!“

A znovu sa pustili do hádky. Nicovi v tej chvíli napadlo, že tieto bytosti patria k jeho najobľúbenejším na celom svete.

Bolo mu však ľúto Kayly a Austina. Zatiaľ čo sa Cheirón snažil otvoriť kufor taxíka, obaja polobohovia sa tvárili tak vyplašene, ako ich nevidel počas celého minulého roka.

„Vážne nechcete, aby som vás na Manhattan prepravil tieňmi?“ ponúkol im.

Will si povzdychol. „Nico, nemôžeš z toho robiť verejnú dopravu. Vysalo by to z teba silu.“

„To je v pohode, Nico,“ odvetila Kayla a znelo to, že presviedča hlavne samu seba. „My to zmákneme.“

„A navyše ideme na rôzne miesta,“ dodal Austin. „Mama ma bude čakať na severe Manhattanu. Dostal som sa na akadémiu v Harleme a ona nám neďaleko našla byt.“

„To vyzerá na dobré miesto,“ poznamenal Will. „Nie je to odtiaľto ďaleko.“

„A Harlem má množstvo histórie, ktorá sa dá skúmať,“ dodal Austin. „Vraj tam obnovili klub, kde hrával Miles Davis!“

Nico vložne prikývol. Netušil, o koho ide. To bola jedna z nevýhod toho, že istý, dosť dlhý čas sa nezdržoval v „ľudskom“ svete.

„A čo ty, Kayla?“ spýtal sa Cheirón a naložil do kufra jej lukostreleckú výzbroj.

„Vraciam sa späť do Toronta,“ odpovedala. „Otec chcel, aby som šla domov, už som tam dlho nebola. Musím povedať, že sa dosť teším.“ Oči sa jej zaleskli. „Najmä keď mu budem môcť ukázať, že som teraz v streľbe rovnako dobrá ako on!“

Austin sa obrátil k Nicovi a Willovi. „Takže... vy dvaja fakt zostávate tu?“

Nico dúfal, že Will odpovie prvý. Slnko zapadajúce za kopce na západe mu sfarbilo kučeravé blond vlasy, až sa zdalo, že horia. Premýšľal, či tomu Will nepomáha svojou schopnosťou žiarieť. V každom prípade ho to trochu štvalo. Prečo musí byť Will večne taký krásny?

„Asi áno,“ pritakal Will a chytil ho za ruku. „Mama je túto jeseň na turné s novým albumom a ja neviem, či sa mi chce potlíkať po celej krajine v karavane.“

„To by bola paráda!“ zasníval sa Austin. „Dúfam, že raz aj ja budem cestovať ako hudobník.“

Kayla prikývla. „Zaujímalo by ma, aké by bolo vidieť nové miesta a nemusieť sa báť, že ma zabije nejaká vražedná socha.“

„Ale choď,“ oponoval jej Nico. „Vari to nie je zábavné?“

„Nastúpíte už konečne?!“ zavrčala Víchrica. „Alebo nás platíte za počúvanie tých svojich nudných kecov?“

Vyklonila sa z okienka a natiahla k nim ruku. Austin jej dal tri drachmy, veľké prepitné, ako im poradil Cheirón.

Víchrica chvíľu skúmala mince – Nico netušil ako, keď za hustou sivou záclonou vlasov nemala oči –, potom čosi zahučala a vtiahla sa späť do vozidla. „Nastupovať!“ vyzvala ich.

Nasledovali rýchle objatia a bozky na tvár a Austin s Kaylou zaliezli na zadné sedadlá taxíka sivých sestier. Tie sa medzitým ďalej hádali.

Kayla sa rozhládla po vozidle. „Už sme zažili aj horšie dobrodružstvo,“ povedala tým vonku.

„Fakt?“ zapochyboval Austin.

„V každom prípade dúfam, že vás čoskoro opäť uvidím,“ pokračovala. „A bacha na maléry, vy dvaja!“

Austin sa naklonil cez Kaylu, vystrčil hlavu z okienka a uličnícky sa zaškeril. „A keď sa už nejaký malér objaví...“

Will im zamával. „Tak sa to dozviete. Sľubujem.“

„Opatrujte sa!“ zvolal Cheirón.

„Choď, Zlostnica! Šliapni na to!“ zaštekala Uštipačnica. „Nie si tu azda preto? Prečo by si sedela na mieste vodiča, keby si...“

Jej slová zamĺkli, len čo sa taxík pohol a zmizol ako sivá šmuha.

Hej. Nico tie sestry miloval.

„Tak a je to,“ skonštatoval Will. „Títo boli poslední, pravda?“

„Áno,“ potvrdil Cheirón. „Okrem nejakého personálu, satyrov a dryád je Tábor polokrvných... prázdny.“

Starý kentaur vyzeral trochu bezradne. Ako si Nico spomínal, od jeho príchodu do Tábora polokrvných to bolo prvý raz, čo v ňom neostal žiadny poloboh. Teda okrem neho a Willa.

„Je to divné,“ prikývol Nico. „Fakt divné.“

„Za posledných pár rokov sa toho veľa udialo,“ nostalgicky poznamenal Cheirón. „Teraz viac než predtým chápem, prečo chcú ísť táborníci domov za svojimi rodinami alebo sa pozrieť do sveta.“

„Asi áno,“ prisvedčil Nico.

„Tak, páni,“ Kentaur si oprášil predok vesty, „mám schôdtku s Juniper a dryádami o probléme hnitia stromov. Vzrušujúca téma, to vám poviem. Uvidíme sa pri večeri?“

Prikývli, zamávali mu a on odklusal.

„A čo teraz?“ ozval sa Nico.

Will, ktorý ho stále držal za ruku, s ním vykročil späť do kopca. „Nuž, nemusíme vraždiť žiadne obludy.“

„Môžem privolať armádu kostlivcov, nech nám predvedú nejaký tanček. Stavím sa, že ich naučím *Single Ladies* od Beyoncé, ak máš záujem.“

Will sa zasmial. „A nemusíme ani hľadať a zosadzovať rímskych imperátorov.“

Nico sa mykol. „Uf. To mi ani nepripomínaj. Budem šťastný, keď si na Nera do smrti nespomeniem.“

„To je psina,“ podotkol Will, keď sa priblížili k vrcholku.

„Čo?“

„Ty. Si šťastný.“

Nico prevrátil oči.

„Moje nevrle klbko temnoty,“ dodal Will a šťuchol ho do rebier.

„Prestaň,“ zahundral Nico a vyhol sa mu. „S týmto nebudeme začínať.“

„Už si zabudol, že som býval tvoja – a teraz ťa citujem, Nico – ,výnimočná otravnosť?“

„Veď to aj stále si,“ odsekol Nico, lenže Will už ho hnal pred sebou z kopca späť do tábora. Nico si dovoľil naplno vychutnávať tú chvíľu.

Will mal pravdu, na obzore sa nerysovali žiadne hrozby. Žiadni ukrutní zloduchovia. Žiadni číhajúci zradcovia polobohov ani skryté obludy, ktoré by Tábor polokrvných chceli zničiť.

Potom mu však na koži zabrnul strach. To bolo jasné varovanie, nie? *Nebud' príliš spokojný*, hovorilo mu vlastné telo. *On na teba čaká v Tartare. Alebo si naňho zabudol ako všetci ostatní?*

Možnože toto obdobie pokoja nie je úplne dobrá vec. Ak Nicovi nehrozí boj s nejakou hrozivou obludou alebo so zloduchom, akú má potom výhovorku, aby ten hlas ďalej ignoroval?

Pravda bola, že by ho nedokázal ignorovať, ani keby chcel. Za tie roky ho sužovalo príliš veľa duchov. Mŕtvi chceli byť vypočutí. A kto iný než Hádesov syn ich môže vypočuť?

Lenže *tento* hlas... ten nepatril nikomu, kto zahynul. A Nico ešte nepočul, že by niekto tak zúfalo volal o pomoc.

Takže nemal najlepšiu náladu, keď sa po zastávke vo svojich zruboch dostali s Willom do jedálenského pavilónu. Toto miesto, kde to obvykle tak žilo, pôsobilo zvláštne. Teraz tu zostalo len pár dryád a Harpyí z personálu, tu a tam posedávajúcich pri jedálenských stoloch. Riaditeľ tábora Dionýzos – pre všetkých pán D. – sa vpredu rozvaľoval s Cheirónom, ktorému sa sem nejako podarilo dostať skôr než im. Takí boli zabraní do rozhovoru, že si ani nevšimli, keď im Will zamával.

Ani satyrovia, ktorí Nica s Willom obsluhovali, sa netváрили nadšene, že to musia robiť. „Je to tu ako v mojej duši,“ zavtipkoval Nico a pozrel sa na Willa. „Prázdno a temno.“

Will prehltol kúsok kuracieho kebabu. „Ty nie si prázdny,“ namietol a namieril špajľu na Nica. „No temný, to teda áno.“

„Temný ako jamy podsvetia.“

Will sklonil hlavu a uprel pohľad na jedlo, akoby to bola tá najzaujímavejšia vec, ktorú kedy videl.

„Nemusíme o tom hovoriť, ak nechceš,“ povedal Nico.

Willovi sa podarilo usmiať. Úplne prirodzene bol vrúcny – ako vždy. Vlastne *doslova* bol slnečným lúčom a Nico sa trochu roznežnil. „Musíme,“ odpovedal Will. „Len možno nie teraz, Nico. Práve odišli Austin a Kayla. V tábore je pokoj. *Ticho*. Tak si užívajme tú pauzu, dobre?“

Nico prikývol, ale netušil, ako urobiť to, čo od neho Will žiada. Zažil vôbec niekedy nejakú pauzu? Keď nešlo o mŕtvych rímskych imperátorov, potom tu bol jeho otec. Alebo Minos. Alebo jeho nevlastná matka Persefona. Od tej záležitosti uplynuli už roky, ale jeho stále šťvalo, že bol premenený na púpavu. Na *púpavu*! Taká urážka jeho vkusu!

A potom tie ďalšie veci, ktoré si nechcel pamätať. Temnejšie veci. Duchovia, ktorí ho nakoniec zrejme navštívia. Nico to všetko zbalil do nevrlého kľbka temnoty vo svojej hrudi. Potom sa prinútil usmiať a počúvať, ako Will básni o tom, čo všetko môžu túto jeseň v tábore podniknúť.

Bude to fajn. Všetko bude fajn.

KAPITOLA

Nicovi sa v snoch vždy vrátilo všetko späť.

Keď sa zveril Willovi, že počúva utrápený hlas z podsvetia, robil si starosti, že mal radšej mlčať. Will akoby občas nechápal, čo pre Nica znamená byť... no, jednoducho *Nico*. Úprimne povedané, podsvetie Willa desilo, ale Nico sa potreboval niekomu zveriť, čo sa s ním deje.

Pred niekoľkými mesiacmi vycítil smrť svojho kamaráta Jasona Graccea, a to ho strhlo do víru smútku a hnevu. Keď na začiatku leta dorazili do Tábora polokrvných Lester s Meg, Nicove emócie už boli také rozbúrené, že párkrát nešťastnou náhodou privolal mŕtvych. (Nič vás tak nerozhodí, ako keď sa ráno zobudíte, stojí nad vami čerstvo oživená zombia a čaká, čo si objednáte na raňajky.)

Will ho ako vždy pozorne počúval. Potom mu položil niekoľko otázok, hlavne o tom, či ten hlas má niečo spoločné so zábleskami minulosti, ktoré v poslednom čase Nica prepadali. Nakoniec sa odmlčal a po chvíľke sa spýtal: „Si si istý, že to nie je posttraumatická stresová porucha?“

Nicov mozog niekedy vymyslel vtíp a ten mu bez akéhokoľvek filtra hneď vyšiel z úst. Presne to sa stalo aj teraz. Vyhrkol: „Celý môj život je porucha!“

Will sa nezasmial. Namiesto toho navrhol, aby sa Nico porozprával s pánom D. Koniec koncov Dionýzos je napriek všetkým svojim chybám olympský boh a so snami, s víziami a pozmenenými stavmi vedomia má svoje skúsenosti.

Navyše je to aj boh šialenstva, spomenul si Nico. Snažil sa na to nemyslieť, ani na dôsledky toho, čo Will naznačil.

„Všetko, len to nie,“ odsekol. „Vari sa ten človek dokáže s niekým rozprávať bez sarkazmu a urážok?“

Will sa uškrnul. „A ty to dokážeš?“

Nico sa zvyšok dňa snažil spamätať z toho, ako ho Will tými štyrmi slovami usadil. Lenže v tom, čo povedal, bola istá pravda. Nebolo to prvýkrát, čo sa Nico stretával so zábleskami minulosti alebo s posttraumatickou stresovou poruchou. Spomínal si, ako pomáhal svojej sestre Hazel Levesqueovej zvládať ničivé záblesky minulosti po tom, čo strávila nejaký čas v podsvetí. Dokonca absolvoval úprimný rozhovor s Reynou Avilou Ramírez-Arellanovou o posttraumatickom strese a o tom, ako súvisí so spomienkami na jej otca. Ale nikdy sa nezameral sám na seba. Stretáva sa azda *on sám* s niečím podobným? Úprimne, ako by sa mohol nestretnúť? Bol však presvedčený, že tento hlas znamená niečo iné.

V ten deň, keď sa zveril Willovi, Nico po večeri nzbieral odvahu a šiel si pohovoriť s pánom D. Riaditeľovi tábora opísal svoje záblesky minulosti v bdelom stave, opakujúce sa sny, hlas z hlbín Tartaru. (No nič bližšie o proroctve orákula mu nepovedal. To mu na prvý rozhovor pripadalo príliš surové a veľmi osobné.)

Pán D. sa oprel na stoličke a v prstoch prevracal plechovku diétnej koly. S rozstrapatenými čiernymi vlasmi, so škvrnitou pletou a v pokrčenej

táborovej košeli s leopardím vzorom vyzeral skôr ako alkoholik z Las Vegas s opicou než ako boh.

Na Nicovo prekvapenie mu pán D. nepovedal, aby šiel preč, ani neutrúsil žiadnu štiplavú poznámku na jeho účet.

„Potrebujeme tomu prísť na koreň.“ Fialové oči pána D. pôsobili znepokojujúco ako skryštalizované víno... alebo krv. „Každé ráno ťa chcem vidieť pri raňajkách. Budeš mi hlásiť svoje sny a oznámiš mi, keby sa vyskytlo niečo nové.“

Chumáč temnoty v Nicovej hrudi mu tlačil na žalúdok. Uvítal by, keby sa riaditeľ tábora správal nevšímavo a hrubo. Znepokojovalo ho, keď videl boha takého vážneho.

„Každý deň?“ spýtal sa. „Fakt je to nutné?“

„Ver mi, Nico di Angelo, že radšej by som mal pokojné raňajky a nedal sa otravovať tvojimi hlúpymi smrteľnými problémami, ale áno, je to nutné, ak si chceš uchovať zdravé vedomie. A snaž sa mať nejaké zaujímavé sny, áno? Nie tie bežné nudné hovadiny, ako *lietal som, prenasledovali ma, spieval som na pódiu v spodkoch*.“

A tak sa z toho stala rutina. Každé ráno sa nad tanierom naloženým párkami a vajíčkami pán D. rozprával s Nicom, ktorému sa na tanieri krčilo iba pár jahôd. Aj to robilo riaditeľovi starosti – ako boh osláv neschvaľoval, keď niekoho netešilo jedlo. „Jasné, si ten upätý a bledý Hádésos syn, ale rovnako si človek. Potrebuješ jesť.“

Nico pokrčil plecami. „Zrejme som na hlad zvyknutý. Akosi mi nevedí.“

Pán D. zahundral: „S tvojou chuťou do jedla to však ide z kopca. K tomu tie záblesky minulosti a ten hlas v snoch...“

„Nie je to nič, čo by som nezvládol,“ stál si za svojím Nico.

Pán D. odstrčil tanier a obrátil sa k nemu. „Tak počúvaj, chlapče. Za tie mizerné roky, čo žijem vo vyhnanstve v tomto tábore, som zistil, že vy ľudia ste prekvapivo húževnatí.“

„Skôr...“ začal Nico.

Pán D. zdvihol ruku. „Ešte som neskončil. Možno si húževnatý, ale aj tak si *človek*. Nemusíš sa trestať hladom len preto, že si na to zvyknutý. Aby sa ti uzdravila hlava, musí sa ti uzdraviť aj telo.“

Nico niečo zahučal. Jeho brucho sa pridalo a hlasno zaškvrkalo.

Niektoré dni nedokázal pánovi D. porozprávať svoje sny. Boli veľmi bolestné, veľmi kruté, vyvolávali staré spomienky, ktoré nechcel skúmať. No inokedy musel pripustiť, že mu to rozprávanie prospelo. Zistil, že pred Dionýzom *nič* nemusí prikrášľovať. Riaditeľova neotesanosť, ktorá mu pripadala taká otravná, skutočne pomáhala, keď mu vykresľoval svoje záblesky minulosti.

„No páni!“ poznamenal pán D. po tom, čo mu Nico opísal záplavu snov, ktoré nemali nič spoločné so spievaním v spodkoch, zato v nich bol súčasne upaľovaný, topený a drvený v obrovskej váze plnej mravcov. „Pozoruhodné! Toto si musím zapamätať a poslať takú nočnú moru svojim nepriateľom.“

Lenže žiadny z tých rozhovorov sa nedostal až k jadru záležitosti: Prečo tie vízie Nica prenasledujú?

Zaslúžil si ich nejako?